

“MAKUL ÇOCUKLARIYIZ HAYATIN” – SELAMİ ÖKTEM YAZDI

Hayatımıza ‘onsuz yaşayamam’ dediğimiz biri girip çıkmıştır mutlaka.

Ne kadar büyük yalancıymışız, hepimiz yaşıyoruz hala... Sunay Akın

Diziler, yıllar sonra tekrar tekrar açıp okuduğumuz romanlar gibidirler. Hani romanı okurken geçen zamanda, çevremizde gelişen olaylar da aklımızda kalır ya, dizilerde de aynı durum oluyor. Yıllar önce izlediğin bir diziyi tekrar izlemeye kalkınca bir bakıyorsun kitap arasında unutulmuş kuru bir yaprak gibi zihnin gölgelerine saklanmış güzel anılar tüm mutluluğu ile yeniden çıkıp, kapına geliyor.

Geçtiğimiz günlerde “Yeditepe İstanbul” dizisini yeniden izledim. İlk kez izlediğimde öğrenciydim. Neresinden katılmıştım yolculuğa, hangi bölümden başlamıştım, hatırlayamıyorum. O yıllar etrafımda gelişen olaylar yeniden gelişecekmiş, sanki yarın sabah uyanıp heyecanla okula gidecekmişim, yine diziyi tartışacağız, yine eleştireceğiz ve yine birbirimize anlatıp ne güzeldi diyecekmişiz gibi aynı heyecanla izledim. İlk bölümlerde o yıllara daha çok özlem duydum. Sonraları nelerin artık eskisi gibi olmadığını düşünüp durdum. Karakterler aynı, dizi aynı ama tanıdığım, bildiğim, inandığım her şey artık farklı.

Hayat dediğimiz akışkan sıvı zaten kabına hiç bir zaman sığmaz. Bir kum saati gibi biraz beriye akar biraz öteye. Bizler de iş güç mesai derken boyun eğip bozuk düzene, isteklerimizi, ihtiyaçlarımızı, hayallerimizi ertelemeyi öğreniyor ve hayat nereye derse oraya bakıyoruz. Çok fazla şey bekleyemiyoruz. Artık ne düşerse payımıza o kadar diyoruz. Zorlamıyoruz, kabuğunu kırmıyoruz.

Her zaman hayat ne derse o oluyor. Öyle ki, bazen biz daha fark edemeden mevsimler değişiyor. Daha gözümüzü açmadan gün bitiyor. Etrafımızda esen rüzgar şiddetlenirken güneşe kanıyoruz. Günler geçiyor bizlerde sadece değişime ve değişen her şeye ayak uydurmaya çalışıyoruz...

Bir tek aşk denilince akan suları durdurma gücünü bulabiliyoruz. Bir tek aşk için ısrarcı olabiliyoruz. Yetinmeyi bilmediğimiz, kabına sığamadığımız tek yer burası. Dizideki ana karakterlerden Yusuf’un da dediği gibi: “Birden anlamı değişiyor sayfaların, üstelik tek bir satır eklemeyen bütün hikaye alt üst oluyor, biz hayatın makul çocuklarıyız, aşk hariç...”